

Έτος Α'. ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ — ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 1971 Φύλλον 9ον

ΤΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑ ΠΛΕΟΝΕΚΤΗΜΑΤΑ ΜΙΑΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗΣ ΚΙΝΗΣΕΩΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑ ΞΗΡΟΚΑΜΠΙΟΥ

Ἡ συγκέντρωση τῶν διαφόρων εἰκό-
νων Βυζαντινῆς τέχνης, αἱ ὁποῖαι κατα-
στρέφονται ἀπὸ τὰ στοιχεῖα τῆς φύσεως,
ἐάν πρὸς στιγμὴν παραβλέψουμε τὴν λεη-
λασίαν τῶν ἀρχαιοκαπήλων, ἀπὸ τὴν
Κοινότητα, εἶναι ὄχι μόνον ἀξιόπαινος,
ἀλλὰ καὶ οἰκονομικῶς ἀποδοτικὴ.

Ἔργα ἀξιοθαύμαστα, αὐτὴ τὴν στιγ-
μὴν φθειρονται χωρὶς φροντίδα καὶ μεη-
μεῖα ἐνὸς πολιτισμοῦ, διὰ τὸν ὅποιον ἡ-
μεῖς οἱ σημερινοὶ Ἕλληνες εἴμεθα ἀκόμη
ὑπερήφανοι, ἐξαφανίζονται ἀνεπιστρεπτι.

Φυσικὰ ἐγὼ δὲν θὰ προσπαθῆσω ἐδῶ
νὰ ἀποτιμήσω ἀπὸ ἀρχαιολογικῆς ἢ καλ-
λιτεχνικῆς πλευρᾶς τοὺς θησαυροὺς αὐ-
τοὺς. Δύναμαι ὁμως νὰ προσφέρω τὴν
γνώμην μου καὶ νὰ τονίσω τὴν οἰκονομι-
κὴν ἀξίαν μιᾶς τοιαύτης ἐνεργείας.

Ἡ συγκέντρωση τῶν μνημείων αὐτῶν
συμβάλλει κατὰ δύο τρόπους, οἰκονομι-
κῶς, εἰς τὸν τόπον εἰς τὸν ὅποιον τό γε-
γονός αὐτὸ λαμβάνει χώραν. Πρῶτον,
κάθε ἔργον καλλιτεχνικῆς ἀξίας ἀποτιμᾶ-
ται εἰς δραχμὰς ἀναλόγως τῆς ἡμερομη-
νίας κατασκευῆς του, τοῦ καλλιτέχου
ποὺ τὸ κατασκεύασε καὶ τελικῶς τῆς

σπανιότητος καὶ τῆς φυσικῆς καταστά-
σεως εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκεται. Ἡ ἀπο-
τίμησις αὐτῆ εἶναι θέμα εἰδικῶν τῆς Ἀρ-
χαιολογικῆς Ἑταιρείας ἢ καὶ ἄλλων Ὑπη-
ρεσιῶν κρατικῶν. Ὅπως δὴποτε ὅμως
μία ἀξία ὑπάρχει δι' ἓνα ἕκαστον τῶν
μνημείων, τὰ ὁποῖα θὰ συλλεχθοῦν ἢ τῶν
ἀγιογραφῶν. Ἡ ἀξία αὐτῆ ἐν τῷ συνό-
λω τῆς προσουξάνει τὸ ταμεῖον τῆς κοι-
νότητος.

Δεύτερον, καὶ σπουδαιότερον, εἶναι τὸ
γεγονός τῆς δημιουργίας μιᾶς καλλιτεχνι-
κῆς κινήσεως τῆς περιοχῆς ἢ ὁποῖα συμ-
βάλλει τὰ μέγιστα εἰς τὴν κοινωνικὴν ἐ-
ξύψωσιν τοῦ ἐπιπέδου ζωῆς τοῦ τόπου.
Διὰ τῆς δημιουργίας μιᾶς μονίμου ἐκθέ-
σεως τῶν ἀντικειμένων αὐτῶν ἔχομεν ὡς
ἀποτέλεσμα νὰ κινηθῆ τὸ ἐνδιαφέρον τῶν
πολιτῶν τῆς περιοχῆς καὶ νὰ μάθῃ τὴν
συμβολὴν τῆς χώρας μας εἰς τὴν ἀνάπτυ-
ξιν καὶ μετάδοσιν τῶν τεχνῶν, ἔστω καὶ
κατὰ τὰ χρόνια τῆς πιὸ καθυλιπτικῆς
δουλείας, πού ὑπέστη ποτὲ ἓνα Ἔθνος.
Ἡ καλλιτεχνικὴ ἀναγνώρισις, ἐκθεσις,

ΒΟΥΡΑΖΕΛΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ

Ἐγεννήθη εἰς Γοράνους τὸ ἔτος 1875. Ἐπολέμησεν ὡς ἔφεδρος ἀξιωματικὸς τοῦ πυροβολικοῦ κατὰ τὸν ἀτυχῆ πόλεμον τοῦ 1897 καὶ εἶτα εἰς τὸν νικηφόρον πόλεμον τοῦ 1912.

Ἰππρέτησεν ὡς Σχολάρχης τῶν Ἑλληνικῶν Σχολείων Γκοριτσᾶς καὶ Σελλασίας, προαχθεὶς δὲ εἰς Γυμνασιάρχην ὑπη-

καὶ ἱστορικὴ συσχέτισις τῶν ἐκθεμάτων ἀποτελεῖ πλοῦτον ἐπιστημονικὸν καὶ οἰκονομικὸν, μεταφραζόμενον πάντοτε εἰς δραχμὰς διὰ τῆς τιμῆς τῶν εἰσιτηρίων. Ἄφ' ἑτέρου δέ, ἡ γεννηθησομένη τουριστικὴ κίνησις ἐκ τῆς ὑπάρξεως μιᾶς τοιαύτης πινακιοθήκης ἀποτελεῖ ἓνα ἔσοδον ἄνευ κόστους, σχεδὸν, διὰ τὴν κοινότητα.

Τέλος, μίαν γνώμην ἀκόμη θὰ ἐπιθυμοῦσα νὰ προσφέρω, μὲ συμβουλευτικὸν πάντοτε χαρακτήρα, ὅτι λόγῳ τοῦ ὅτι γνωρίζω ἄφ' ἑνὸς μὲν τὸν ρόβρον ἐργασίας τῶν ἀρμοδίων ὑπηρεσιῶν τοῦ κράτους, ἄφ' ἑτέρου τὴν ἔλλειψιν τόσον προσωπικοῦ, ὅσον καὶ τῶν κονδυλίων, λόγῳ τῶν ἡδὴ ἐκτελουμένων ἀλλαγῶν ἔργων, δεῶν ὅπως σχηματισθῆ μία ἐπιτροπὴ ἐξ ἑνὸς ἀριθμοῦ ἐνδιαφερομένων πολιτῶν τῆς κοινότητος καὶ προβῆ εἰς α. συλλογὴν τῶν ἐν λόγῳ ἀντικειμένων, β. τὴν καταγραφὴν αὐτῶν εἰς πρωτόκολον καὶ ἐνημέρωσιν τῶν ἀρμοδίων ὑπηρεσιῶν τοῦ κράτους. Ἡ ἐνέργεια αὕτη θὰ συντελέσῃ εἰς ἐπιτάχυνσιν καὶ διάσωσιν τῶν κειμηλίων αὐτῶν, ἀλλ' ἡ πρωτοβουλία αὕτη τῶν πολιτῶν εἶναι πρωτοβουλία τοῦ κράτους, διότι ὁ πολίτης πρέπει ν' ἀρχίσῃ νὰ ἐνδιαφέρεται διὰ τὸ κράτος, ἐὰν πραγματικὰ θέλει νὰ βοηθήσῃ τὸ κράτος εἰς τὴν προσπάθειάν του. Ἡ καταστροφὴ δημοσίας περιουσίας δὲν εἶναι μόνον ἔγκλημα κατὰ τοῦ κράτους, εἶναι καὶ ἔγκλημα κατὰ τοῦ ἑαυτοῦ του, ὡς μέλους ἑνὸς συνόλου τῆς κοινωνίας, εἰς τὴν ὁποίαν ζῆ.

Παν. Γ. Στεργιανόπουλος
Οἰκονομολόγος—Καθηγητὴς

ρέτησεν ἐπ' ἀρκετὰ ἔτη εἰς τὸ Γυμνάσιον Σπάρτης. Ὅσοι ἐφοίτησαν τότε εἰς τὸ Γυμνάσιον Σπάρτης ἐνθυμοῦνται τὸν ἀπλὸν, τὸν ἥπιον, τὸν σοφόν, τὸν πρακτικὸν καὶ χιουμουρίσταν ἄμα καθηγητὴν, τοῦ ὁποίου ἡ ἀνάμνησις διατηρεῖται ζωηρὰ εἰς ὅσους τὸν ἐγνώρισαν.

Ἐκτὸς τῶν ἄλλων τέκνων του ἄφησε τὴν ἀνταξίαν τούτου θυγατέρα Ἑλένην Βουραζέλη—Μαρινάκου, Γυμνασιάρχην καὶ συγγραφέα πλείστων ἀξιολόγων μελετῶν. Αὕτη τυγχάνει σύζυγος τοῦ ἐκ Γοράνων καταγομένου δικηγόρου Ν. Μαρινάκου.

Σταῦρος Θ. Καλκάνης

ΞΗΡΟΚΑΜΠΙΤΙΚΑ ΝΕΑ

Ἐνα ἀπὸ τὰ πλέον σημαντικὰ γεγονότα τοῦ ἔτους ποῦ μᾶς πέρασε εἶναι ὅπως δῆποτε τὰ ἀποτελέσματα τῶν εἰσαγωγικῶν ἐξετάσεων τοῦ Πανεπιστημίου.

Ἐπέτυχον ἐκ τοῦ Γυμνασίου μας οἱ ἐξι: Βασίλειος Γ. Μενούτης εἰς Στρ. Ἰατρικὴν, Παρασκευόπουλος Δημήτριος εἰς Ἀνωτάτην Βιομηχανικὴν, Χαρτουλάρος Γεώργιος εἰς ἀνωτάτην Ἐμπορικὴν, Ἡλιοπούλου Σταυρούλα εἰς Νομικὴν Θεσσαλονίκης, Καψάλη Γεωργία εἰς τὴν Φιλοσοφικὴν, Μακροκώστα Βασιλικὴ εἰς τὴν Ἰατρικὴν, Λαμπράκου Παναγιώτα εἰς τὴν Ἀγγλικὴν Φιλολογίαν καὶ Νικολακάκου Μαρία εἰς τὴν Ἀνωτάτην Ἐμπορικὴν.

Μεγάλην δραστηριότητα παρουσίασεν ὁ Μουσικοαθλητικὸς Σύλλογος Ἀπόλλων τὸν τελευταῖον καιρὸν. Ὑπὸ τὴν αἰγίδα του ἐδόθη τῶν Δεκεμβρίων θεατρικὴ παράστασις μὲ τὸ ἔργον «Ὁ Ἀχόρταγος»

Ἐλαβον μέρος οἱ μαθηταὶ Δ. Λιναρδῆς, Ε. Μαλτέζος, Γ. Σολωμὸς, Ἀδ. Σμυρνοιῦ, Στ. Καπετανάκου, Ὀλ. Ἀλεξάκη, Β. Παναγιωτουνάκου, Γ. Βορδῆς, Χρ. Καψάλης, Κ. Ἡλιοπούλου, Δ. Κονίδης καὶ Π. Ναστάκου. Τὸ ἔργον ἐδίδαξεν ὁ Καθηγητὴς κ. Θ. Κατσουλάκος. Ἐπίσης ἔδωκεν τὴν 26ὴν Δεκεμβρίου χορὸν καὶ τὴν 3ην Ἰανουαρίου συναυλίαν.

Στέλλα Ἀ. Καπετανάκου

ΜΑΡΙΕΤΤΑ ΛΑΓΑΝΑΚΟΥ

Λατρευτή μου δασκάλα, μεγάλη νεκρή,

Συγχώρησέ μου τὴν τόλμην μου νὰ σ' ἐνοχλήσω. Μὲ λίγες ροδοδάφνες διαλεγμένες ἀπὸ τὴν Ξηροκαμπίτικη ἀκροποταμιᾶ, θὰ στολίσω τὸν τάφο σου καὶ μὲ λίγα λόγια θὰ ταράξω τὸν αἰώνιο ὕπνο σου. Εἶναι αὐτὸ ἓνα ξέσπασμα ψυχικοῦ μου ἀθρομητισμοῦ καὶ ὄχι μονά

καὶ σίγουρο βῆμα ἀνάμεσά μας ἐπὶ τρεῖς καὶ πλέον δεκαετίες. Γεννημένη παιδαγωγός, ἀφησες τὴν χρυσοῦ σφραγίδα σου στὸ εἶδος σου καὶ τίμησες τὸν ἐκπαιδευτικὸ κλάδο.

Ἐμεῖς ποὺ ζοῦμε σ' αὐτὸ τὸ χωριό, ποὺ ὑπῆρξαμε μαθητὲς σου καὶ ταυτόχρονα φίλοι σου ποτὲ δὲν θὰ ξεχάσουμε τὸν ψυχικὸ σου πλοῦτο καὶ τὸ ἀπο-

χα καθῆκον μιᾶς μαθήτριάς σου.

Τὸ Ξηροκάμπι σὲ καλωσώριζε τὸ 1920-21. Τὴν ὄψι σου τότε φλόγιζε ἡ δροσιά τῆς παρθενικῆς σου ἀνοιξέως καὶ ἡ ὀμορφιὰ τῆς νεότητος. Τὴν καρδιά σου ὤπλιζε ἡ θέλησι καὶ τὸ θάρρος. Ἔτσι ἀρχίζεις τὴν ἐκπαιδευτικὴ σου σταδιοδρομία στὸ χωριὸ μας, τὸ ὁποῖο ποτὲ δὲν ἐγκατέλειπες. Τὸ πέρασμά σου σάν δασκάλας ἦτο μεγάλη τὴν χη γιὰ τὰ παιδιά τοῦ τόπου μας. Ἀνιδιοτελής, ἀθόρυβη, ἀγνή μὲ τὴν πνευματικὴ σου φλόγα πέρασες μὲ σταθερὸ

δοτικὸ ἔργο σου.

Τὸ θλιβερὸ ἀγγελμα τοῦ θανάτου σου μᾶς ἦλθε μὲ κάποια καθυστέρησι ἀπὸ τὴν Ἀθήνα. Ἔτσι ἡ Ξηροκαμπίτικη ἱστορία ἀνοίξε τις σελίδες τῆς, τις σχετικὲς μὲ σένα, ποὺ ἀρχίζουν ἀπὸ τὸ 1912 καὶ σταματοῦν στὰ 1953, δηλαδὴ ἀπὸ τότε ποὺ ἤρθες καὶ μέχρι τότε ποὺ ἐφυγες ἀπὸ ἐδῶ. Τὰ χεῖλη τότε τῶν συγχωριανῶν μου ξεκουμπώθηκαν καὶ μὲ συγκίνησι διηγῆθηκαν στὰ παιδιά τους ἀληθινὸ ἓνα παραμῦθι μὲ τὸν τίτλο κῆ

Μαριέττα».

Μαθητριά σου κι εγώ γεύτηκα την πνευματική φώτισι και τό γλυκό σου χά δι μαζί με τίς τσουχτερές ξυλιές σου και διηγήθηκα στά παιδιά μου τό ἀληθινό αὐτό παραμύθι κι ἔκλαψαν κι ἐκείνα μαζί μου τόν χαμό σου.

Ἄπό τό 1953, πού συνταξιοδοτήθηκες κι' ἔφυγες, ποτέ δέν σέ ξαναείδαμε. Ἐμεινες μακρῶς μαζ. Προτίμησες τήν ἀπομόνωσι, μακρῶς ἀπό τήν τεράστια οἰκογένεια τῶν παλιῶν μαθητῶν σου και μαθητριῶν σου, ἀφοῦ ἀτομική σου οἰκογένεια δέν ἀπόχτησες, ἀπό τήν ἄφθαστη ἀφοσίωσί σου στό σχολεῖο. Ἦρθε τάχα στήν μοναξιά τῆς αὐτοεξορίας σου κανείς νά σοῦ μιλήσῃ στοργικά; Τό δάκρυ, πού σίγουρα θά κυλοῦσε στά μάγουλά σου, βρέθηκε χέρι τρυφερό νά στό σκουπίσῃ; Πολύ ἀμφιβάλλω!

Μαριέττα, γλυκειά μου δασκάλα. Ποτέ δέν σέ ξεχνῶ! Ἀκόμα ἔρχονται στό μυαλό μου οἱ ὥραϊες σου συμβουλές και διαρκῶς χαϊδεύουν τ' αὐτιά μου οἱ ἤχοι τοῦ μαντολίνου σου, πού χαϊδεμένες οἱ χορδές του ἀπ' τὰ δικά σου δάχτυλα μετέφραζαν μέ γλυκοῦς στίχους τήν ἰδέα τῆς Πατρίδος: «Καμάρι σ' ἔχουμε, πατρίδα δοξασμένη...» Ἄλλοτε πάλι μᾶς ἔμπαζαν μέ θεϊκή μυστικότητα στόν ὑπέριταο ναό τῆς θρησκείας ὅπως μέ τό «Ἐθαγγελίζου γῆ χαράν μεγάλην...».

Δέν ξεχνῶ πῶς μέ τήν πνευματική σου δύναμι διέπλασες τόσες τρυφερές καρδιές και σάν ὀγγελοῦδια τίς ὠδήγησες στό λίκνο τοῦ πνεύματος και στόν παράδεισο τῆς σωστῆς ζωῆς. Μά τώρα τί φρικτό! Τά φτερά τῆς πονεμένης φαντασίας μου μέ φέρνουν μέ βουρκωμένα μάτια σέ μιὰ ἀκρίτσα τῆς Ἀττικῆς γῆς, πού φιλόστοργα ξεκουράζει τό ταλαιπωρημένο σου σκῆνωμα. Στέκομαι κοντά σου! Εἶσαι νεκρή! Μόνη! Ἐσὺ πού σέ τριγύριζαν χρόνια και χρόνια, σάν μελίτσια τὰ παιδιά. Οἱ μόνες σου συντροφιάς: ἡ παιγνιά τοῦ τάφου, τό σκοτάδι τοῦ Ἄδη, τό κλάψιμο πού και πού κάποιου νυχτοπουλιοῦ και τό πένθιμο θρόισμα κάποιου κυπαρισσιοῦ,

πού γέρνοντας τήν κορυφή του χαϊδεύει τήν βαρειά ταφόπετρά σου. Ἡ ψυχή μου ἀργολειῶνες εἶσι σάν θωρῶ τό σπῆτι τῆς σιωπῆς σου. Σιγᾶς λατρεμένη μου νεκρή! Μά τί νά εἶπῃς! Αὐτή εἶναι ἡ μοῖρα τοῦ κάθε ἀνθρώπου! Μά κι ἂν σιωπᾶς, μπορεῖς ν' ἀκούσης ἐμένα σ' αὐτά τά λίγα πού θά σοῦ εἶπῶ: «Πάντα σ' ἀγαποῦσα ὅταν ζοῦσες! Σ' ἀγαπῶ και πεθαμένη! Στό μνήμα σου σκορπίζω λίγες ροδοδάφνες, πού σοῦφερα. Εἶναι ἀπό τό Ξηροκάμπι! Εἶναι οἱ ἴδιες πού θῶπευαν τὰ μάτια σου τότε ἀπό τό παράθυρο τῆς Δης τάξεως, στίς ὄχθες τῆς Ρασίας και πού τόσο σοῦ ἄρσαν.»

Τόν Σταυρό σου φωτίζει τό λιγοστό φῶς τοῦ κεριοῦ μου, πού σοῦ ἄναψα και στήν κορφή του διαβάζω «Μαρία Λαγανάκου διδασκάλισσα...»

Φεύγω ἀθύρμβα ἀπό τόν χῶρο αὐτό πού τόν ἀρωματίζουν οἱ ἀναθυμιάσεις τοῦ λιβανιοῦ και τῶν πολλῶν λουλουδιῶν.

Κοιμησοῦ ἡσυχᾶ, ἤρεμα, καλή μου δασκάλα, τόν ὕπνο τῆς αἰωνιότητος. Εἶναι αὐτή ἡ εὐχὴ δλων τῶν Ξηροκαμπιτῶν. Στήν αἰώνια μνήμη σου θ' ἀνάβω πάντα ἀγιοκέρι.

Μία μαθήτρια

ΑΘΛΗΤΙΚΑ ΝΕΑ

Πενιχρά ἡ ποδοσφαιρική κίνησης τῶν τελευταίων μηνῶν.

Ἄρκοῦμεθα εἰς τό νά σημειώσωμεν τὰς κυριωτέρας συναντήσεις:

1) Ἄπόφοιτοι — Γυμνάσιον 4-3.

2) Ἀπόλλων — Α. Ο. Παλαιοπαναγιᾶς 5-5.

καί 3) Ἀπόλλων — ΚΕΕΜ 3-3.

Δημ. Π. Κουντούρης

ΧΡΟΝΙΑΡΕΣ ΜΕΡΕΣ

Ἡ ζωὴ ἔχει δικούς της νόμους, οἱ ὅποιοι σέ θέλουν ὑποχείριό τους. Ἐνας κατάλογος ἀναγκῶν προβάλλει στό καθέ-
να, πού ἡ ἱκανοποίησί τους σέ φέρνει,
καμμιά φορά, σέ χώρες ἀγνωστες καί μα
κρινές. Οἱ δυσκολίες εἶναι πολλές κι ὁ
ἀγώνας τραχύς, πού κάτω ἀπό τή δυνα-

στεία του, δοκιμάζονται κι οἱ πιά ἀγαθές
διαθέσεις.

Μά όταν οἱ Ἄγιες μέρες πλησιάζουν
μέ τὸ μεγαλεῖο τους καί τὸν αἰσθηματι-
σμό τους, τὸ προσωπικό σου δράμα γίνε-
ται πιά ἔντονο μέ τήν ἀναβίωσι τοῦ καθ
μοῦ τῆς ξενιτειᾶς. Προβάλλει τότε στό
νοῦ σου ὁ τόπος σου καί σέ κάνει ν'ἀναρ

ριγῆς ἀπό τή γοητεία του. Καθώς μι-
κραίνουν οἱ ἀποστάσεις καί χαμηλώνουν
τά τείχη θιλέπεις καί αἰσθάνεσαι τή γιορ-
τερή ἀτμόσφαιρα μέ τὰ ὠραῖα μάτια
τῆς φαντασίας, πού ζωντανεύουν καί ἐξι
δανικεύουν πρόσωπα καί σχήματα.

Ἡ ψυχολογία τῆς ὑγιούς προκαταλήψε
ως ἀποδεσμεύει τή σκέψι ἀπό τὸν ἀγῶ
να τῆς βιοτικῆς μερίμνας, χωρίζει τὸ λο-
γισμό ἀπό τή δρᾶσι. Ὁ πόνος συμπυκνω
μένος, σωστός ἠνίοχος, σέ ἀποξενώνει ἀ
πὸ τὸ περιβάλλον σου, πού τὸ χαρακτη-
ρίζει ἡ ἰσοπεδωτικὴ μανία τῆς ἐξελίξεως
καί σέ κάνει πάλι παιδί. Σ' αὐτές τίς ἀ-
νεπανάληπτες ὥρες ζωντανεύει ὁ τόπος
σου μέ ὅλες τίς χάρες του καί τοὺς ἀν-
θρώπους του.

Οἱ καμπάνες τῆς ἐκκλησιᾶς γίνονται
σειρῆνες καί σέ καλοῦν μέ τοὺς πιά μελι-
κοὺς φθόγγους, ἐνῶ τὰ κάλαντα τῶν παι-
διῶν τῆς γειτονιάς, ἀποσπάσματα ἀπὸ
ραψῳδίες τοῦ ἔπους τοῦ αἰωνίου Ὀδυσσεᾶ
τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Καί στό φτωχόσπιτό
σου, πού φαντάζει παλάτι κηταφώτιστο,
σέ περιμένει ἡ μαυροφορεμένη μά-
να σου ταγμένη ἀπὸ τὴν μοῖρα νὰ δικαιώ
νη καρτερικά τὴ μνήμη αὐτῶν πού ἡσυ-
χάζουν στό χῶμα καί νὰ περιμένῃ μ' ἀνι-
κητὴ ἐλπίδα αὐτοὺς πού λείπουν μακριὰ
μέ τὸ δάκρυ τῆς πιά ἔδολης ἀγάπης στό
μάτια.

Ἡ λογικὴ πιά τῶν ψυχρῶν συλλογι-
σμῶν ἀνίκανη νὰ συγκρατήσῃ τὸ κύμα
τῆς νοσταλγίας, μεταβάλλει τὰ χαρτονο-
μίσματά σου σέ εἰσιτήριο γιὰ νὰ συντα-
ξιδέψῃς μέ τὰ παιδικὰ σου ὄνειρα κατὰ
κεῖ πού τραβᾷ ὁ καημὸς.

«Χριστοῦγεννα, Πρωτοῦγεννα
τώρα Χριστὸς γεννιέται
κι ὅπ' ἔχει μᾶνα κίνησε
κι' ὄλο τὸ κόσμο ἀρνιέται».

Θεόδωρος Κατσουλάκος

ΝΕΑ ΑΠΟ ΤΑ ΧΩΡΙΑ ΜΑΣ

ΑΡΚΑΣΑΔΕΣ

Τό περί τόν Ἅγιον Δημήτριον τμημα τῆς κεντρικῆς ὁδοῦ Ἁγίου Βασιλείου-Ζηροκάμπιου ἀσφαλτοστρώθη, ἀφοῦ προηγουμένως μέρος τοῦ τοίχου τῆς ἐκκλησίας, ὁ ὁποῖος διά τοῦ ὄγκου του καθίστα ἐπικίνδυνον τήν στροφὴν, ἀπεκόπη.

Εὐχριστοῦμεν τόν κ. Νομόρχην ἡερόμοτα

Ἱερεύς Παναγιώτης Ὁρφανάκος

ΜΟΥΣΓΑ

— Πληροφορούμεθα ὅτι εἰς τό ἐγκριθὲν ὑπό τῆς ΔΕΗ πρόγραμμα ἡλεκτροφωτισμοῦ τό ὁποῖον ἀπεστάλη εἰς τήν Νομαρχίαν περιελήφθη διά τό 1971 ἡ Μούσγα καί τά Κατσουλίκα. Ἡ χαρά τῶν κατοίκων εἶναι ἀπερίγραπτος καί δικαιολογημένη.

— Ἐπανῆλθεν ἐκ τοῦ Καναδά ὁ κ. Ἰω. Πουλάκης μετά τῆς συζύγου του.

— Ἡ κυρία Μ. Μπούζα ἀπέκτησε καί 5ον τέκνον.

— Ἀπέθανε τήν 10ην Ἰανουαρίου ἡ Μάρθα Π. Ἀθανασοπούλου.

Δήμητρα Κ. Πουλάκου.

ΚΑΤΣΟΥΛΕΪΚΑ

— Αἱ ἐνέργειαι τοῦ Στρατηγοῦ Κων)νου Παναγάκη εὐδωώθησαν, ὁ ἡλεκτροφωτισμός τοῦ χωρίου θά πρᾶγμοτοποιηθῆ ἐντός τοῦ 1971.

Ἡ εὐγνωμοσύνη τῶν κατοίκων εἶναι ἀπέραντος.

— Ἀπέθανε εἰς Μπροῦκλιον Ν. Ὑδρῆς καί ἐκηδεύθη τήν 17ην Δεκεμβρίου ὁ Δημήτριος Ἡλίου Κατσουλάκος εἰ, ἡλικίαν 85 ἐτῶν

— Ἀπέθανε τήν 10ην Ἰανουαρίου ἡ Γιαννούλα Α. Λιντζέρη εἰς ἡλικίαν 79 ἐτῶν.

Σταῦρος Ν. Κατσουλάκος

ΔΩΡΕΑΙ

Πρός τόν ἀγαθοεργόν Σύλλογον Κυριῶν Ζηροκάμπιου προσέφερον δωρεάς οἱ κ. κ. Γεώργ. Πουλακάκος δραχ. 2000 καί Βίλλη Καρδάρη, δραχ. 1000 εἰς μνήμην Γεωρ. Κάρδαρη κ. Γεωργ. καί Χρυσάνθη Μιχαλάκου δραχ. 600 εἰς μνήμην τῆς μητρὸς των καί δραχ. 300 εἰς μνήμην τῆς θείας των Σταυρούλας Τσιμικάλη, κ. Γεωργ. Δ. Θεοφιλόπουλος δραχ. 500 εἰς μνήμην Γεωργίας Δ. Δικαϊάκου καί δραχ. 600 εἰς μνήμην γονέων του, Εὐαγ. Ἡλ. Καλκάνη δραχ. 3.000 εἰς μνήμην τοῦ συζύγου τῆς, αἱ κ. κ. Μαριγώ Ἰ. Παρηγόρη, Γεωργ. Κ. Μυλωνάκου, Μπέσση Παρηγόρη, Εὐαγ. Μητσάκου, Ἀραβ. Μωραυτζῆ, Γεωργία Π. Ἀνδρέακου ἀπό δραχ. 300 ἐκάστη εἰς μνήμην τῶν συζύγων των. Ἀνώτερος κυρία δραχ. 1500, Ὀλγα Σωμῆ δραχ. 3000 καί Γεώργ. Σ. Σταθάκος δραχ. 1500 εἰς μνήμην τῶν γονέων των.

Εὐγενία Σακελλαριάδου 1000 εἰς μνήμην τοῦ συζύγου τῆς, Αἰδ. Παναγ. Ὁρφανάκος 300 εἰς μνήμην γονέων του.

Ἡ φροντίδι καί δαπάναις τοῦ Συλλόγου Κυριῶν Ζηροκάμπιου ἀρξασμένη ἀπό 5μηνου Ἁγιογράφησις τοῦ Τρούλου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Ἁγίας Τριάδος ἀπεπερατώθη πρὸ ἡμερῶν καί εἶναι ἀρίστης τέχνης. Ἡ δαπάνη ἀνῆλθεν εἰς 11.800 δραχμάς.

Ἐντός τῶν ἡμερῶν ἀρχεταί η τοιχογράφησις ἄλλου τμήματος τοῦ Ναοῦ ὑπό τοῦ διακεκριμένου ἀγιογράφου Γουβιανᾶκη Λάμπρου, τῆ ἐγκρίσει τοῦ Παναγιωτάτου Κυπριανοῦ & δαπάναις τοῦ Συλλόγου Κυριῶν.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Ἐτέλεσαν τοὺς γάμους των ὁ κ. Πρόκοπιος Λεονταρίτης μετά τῆς δ. Σταυρούλας Παναγάκου, ὁ κ. Ἡλίας Σουλεῖδης μετά τῆς δ. Γεωργίας Χριστοπούλου καί ὁ κ. Σταῦρος Καπετανάκος μετά τῆς δ. Ἐλένης Ζαραφωνίτη.

Τοὺς εὐχόμεθα βίον εὐτυχή.

Τόν παρελθόντα μῆνα ἀπέθανε ἡ Παναγιώτα Εὐ. Ὁρφανάκου. Συλλυπητήρια εἰς τήν οἰκογένειάν τῆς.

Σ. Κ. 6—

Ἄρχοντες τοῦ τόπου μας

B'

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΜΟΥΤΟΥΛΑΣ

Δεύτερος δήμαρχος τοῦ δήμου Φάριδος, μετὰ τὸν Θεοδόσιον Λιακάκον, ἦτο ὁ Δημήτριος Μούτουλας. Οὗτος ἐξελέγη δήμαρχος τὸ ἔτος 1847 καὶ ἐκράτησε τὴν δημαρχίαν 12 ἔτη, ἕως μέχρι τοῦ ἔτους 1859.

Ἦτο πλούσιος καὶ μορφωμένος ἄρχων τοῦ τόπου. Εἶχεν ἀποφοιτήσει ἀπὸ τὸ Γυμνάσιον Αἰγίνης.

Τὸ πρῶτο του σπίτι εἶναι αὐτὸ, εἰς τὸ ὁποῖον κατοικεῖ ὁ κ. Ν. Μπεχράκης καὶ τὸ δεύτερον αὐτὸ, εἰς τὸ ὁποῖον στεγάζεται ἡ φιλαρμονικὴ, ἀνήκον εἰς τὸν κ. Ν. Κατσουλάκον.

Ὁ Δημήτριος Μούτουλας ἐνυμφεῦθη δύο φορές. Ἡ πρώτη σύζυγός του ἦτο ἀπὸ τὸ Παλιοχώρι, τὸ γένος Κομπορόζου, ἐκ τῆς ὁποίας ἀπέκτησε τὸ πρῶτον του τέκνον, τὸν Λεωνίδα. Ἀποθανούσης ταύτης ἐνυμφεῦθη πάλιν. Ἐκ τῆς ἐξ Ἀνωγειῶν δευτέρας συζύγου του, τὸ γένος Μενούτη, ἀπέκτησε ἀκόμη τέσσαρα τέκνα, τὸν Γιώργη, τὸν Χαρίλαο, τὸν Παναγιώτη καὶ τὴν Μηνιά.

Τὸ πρῶτο του σπίτι τὸ ἄφησε εἰς τὸν Λεωνίδα καὶ τὸ δεύτερον εἰς τὸν Γιώργη, ὁ ὁποῖος ἦτο καὶ ἐφεδρὸς ἀνθυπολοχαγὸς τοῦ πυροβολικοῦ.

Ὡς δήμαρχος εἶχε γραμματικὸν τὸν Παναγιῆν Σολωμὸ, ἀνεψιὸν του, διότι ἡ μητέρα τοῦ Μούτουλα ἦτο τὸ γένος Σολωμοῦ, ὁ ὁποῖος τὸν διεδέχθη εἰς τὴν ἀρχηγίαν τοῦ κόμματος καὶ ἐξελέγη κατόπιν καὶ δήμαρχος.

Ἐνεκὰ τῆς θεσπῆς του εἶχεν ἀρκετοὺς ἐχθροὺς, ἰδίως ἀπὸ τὰ ἀντιπολιτευόμενα κόμματα, οἱ ὁποῖοι μάλιστα ἕνα θράδυ τὸν ἐπυροβόλησαν ἀνεπιτυχῶς εἰς ἓν παρὰθυρον τοῦ δευτέρου σπιτιοῦ του, ὅπου εὕρισκετο.

Ἐπὶ δημαρχίας Μούτουλα ἤλθε καὶ

τὸ πρῶτο πηγαῖο νερὸ εἰς τὸ Ξηροκάμπι, γεγονός σπουδαῖον. Τὸ νερὸ τοῦτο ἦτο τοῦ Ἀνακάλου.

Ἐπειδὴ ὁμως ἤρχετο μὲ κεραμίδια, διότι δὲν ὑπῆρχον σωλῆνες καὶ παρουσιάσθη ἐπιδημία τύφου, τοῦτο κατηργήθη. Ἐπίσης τότε μετεφέρθη τὸ πανηγύρι τῶν Ἁγίων Τεσσαράκοντα (9 Μαρτίου) ἀπὸ τὸν Ἅγιο Βασίλη, ὅπου ἐγένετο, εἰς τὸ Ξηροκάμπι.

★ Συμπληρωματικῶς ἀναφέρομεν ὅτι ὁ δήμαρχος Θεοδόσιος Λιακάκος ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἀντωνίου Κουμοιστιώτου, κατόπιν δημάρχου, ἕνεκα φιλονεικίας τῆν ὁποῖαν ἐπροκάλεσε κάποιος κλητῆρας του, ὀνόματι Κάδουρας.

Γεώρ. Π. Σολωμὸς

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

“ΤΟ ΞΗΡΟΚΑΜΠΙ,,

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Ἐπιτροπὴν
Κοινοτικῆς Ἀναπτύξεως
Ξηροκαμπίου Λακωνίας

Ἐπεύθυνος διὰ τὴν ἐπιλογήν
τῆς ὕλης
ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΚΑΤΣΟΥΛΑΚΟΣ
Καθηγητῆς Φιλολογίας
(Ξηροκάμπι Σπάρτης)

Τεχνικὴ ἐπιμέλεια ἐκδόσεως
Ἐπεύθυνος Τυπογραφείου
ΑΝΔΡΕΑΣ ΧΡ. ΧΙΩΤΗΣ
(Σπάρτη, Θερμοπυλῶν 6)

Τιμὴ τεύχους Δρχ. 2.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΟΛΩΜΟΣ (ΛΕΚΚΑΣ)

Ἐθεώρησα καθήκον νὰ ἱστορήσω τὴν ζωὴν ἐνὸς ἀνθρώπου, βάσει ἐλαχίστων στοιχείων, ὁ ὁποῖος, ὡς παραδίδεται, εἶχε προικισθῆ ὑπὸ τῆς φύσεως διὰ σπανίων προσόντων, ἐν πολλοῖς ἑτερωνύμων καὶ ἀντιμαχομένων, χαρακτηριστικῶν γνώρισμα ἀνδρῶν ἱκανῶν διὰ πράξεις μεγάλας.

Πλὴν ὁμως ὁ βραχὺς βίος του δὲν τοῦ ἔδωκε τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἀνδειχθῆ καὶ νὰ ἀνέλθῃ εἰς τὰ ἀξιώματα τῆς πολιτείας· ἀλλὰ τὴν ἀξίαν του ἐπεσφράγισεν ἡρωικὸς θάνατος.

Ἐγεννήθη εἰς τὸ Ξηροκάμπι τὸ ἔτος 1846, ἐνθα ἔκαμεν ἐγκυκλίους σπουδὰς. Γόνος πλουσίας οἰκογενείας εἶχεν ὅλας τὰς εὐκαιρίας νὰ μορφωθῆ καὶ ἀργότερον νὰ πολιτευθῆ, ὅπως ὑπῆρχε συνήθεια τὴν ἐποχὴν ἐκείνην. Διὰ τὸν σκοπὸν αὐτὸν μετέβη εἰς Αἴγιναν καὶ ἐφοίτησεν εἰς τὸ ὀνομαστὸν γυμνάσιόν της, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἰδρύσει ὁ Καποδίστριας. Ὡς πρῶτον στόχον εἶχε θέσει τὴν Δημαρχίαν τοῦ Δήμου Φαρίδος, διὰ τὴν ὁποίαν ἦτο ἱκανός.

Τὸ 1866 ἐπελέγη ὡς κληρωτὸς. Μὲ τὰ μέσα ὁμως πού διεθέτετε κατάρθωσε νὰ πάρῃ ἀπαλλαγὴν, διὰ τὴν ὁποίαν μετενόησε καὶ κατετάγη ἐκ τῶν ὑστέρων ὡς ἐθελοντὴς εἰς τὸ ἰπικὸν. Κατὰ τὴν διάρκειαν ὁμως τῆς θητείας του ἐταλαιπωρήθη μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ἀπαλλαγῆ ἐκ νέου. Τοῦτο ὁμως τὸ ἔφερε βαρῶς.

Εὐρισκόμεθα εἰς τὸ 1866, ἔτος τῆς μεγάλης Κρητικῆς Ἐπαναστάσεως διὰ τὴν ἀποτίναξιν τοῦ Τουρκικοῦ ζυγοῦ. Ἀπὸ ὅλην τὴν χώραν ἐθελονταὶ κατατάσσονται δι' ἐνίσχυσιν τοῦ ἀγῶνος. Καὶ ὅταν ἡ σάλπιγγα ἀκούεται εἰς τὸ Ξηροκάμπι οἱ νέοι τρέχουν νὰ καταταγοῦν καὶ μεταξὺ αὐτῶν πρῶτος ὁ Γ. Σολωμός, ὁ ὁποῖος ἐκείνην τὴν ὥραν

ἐγευματίζεν· ἄφησε τὸ φαί στὴ μέση καὶ ἔτρεξεν εἰς τὴν ἀγοράν, ὅπου ἐγένετο ἡ στρατολογία. Ἡ μητέρα του ἄρχισε τὴν φωνὴν, διότι ἀντελήφθη ἀμέσως τὴν ἐνέργειαν τοῦ ἀποφασιστικοῦ νέου. Τῆς ὑπεσχέθη ὅτι θὰ ἐπιστρέψῃ νὰ πάρῃ ρουχία καὶ χρήματα. ἀλλὰ δὲν ἐπέστρεψε. Μαζὶ του ἀνεχώρησαν οἱ Βαγγέλης Μούτουλας, Λεωνίδας Μούτουλας, Γεώργιος Μαρινάκος, Γεράσιμος Κατσουλάκος, Κωνσταντῖνος Φεγγαῖς, Ἀποστολάκος, Κονίδης καὶ ἄλλοι ἐθελονταί.

Ὁ ἀγὼν ὁμως εἰς τὴν Κρήτην ἦτο σκληρὸς καὶ ἄνισος Ὁ ἡρωικὸς Λέκκας μάχεται εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν καὶ πληγώνεται. Οἱ συμπολεμισταὶ του τὸν περιποιοῦνται καὶ ὁ Βαγγέλης Μούτουλας τὸν μεταφέρει εἰς τοὺς ὄμους του καὶ τὸν ἀποθέτει εἰς μίαν σπηλιάν διὰ μεγαλυτέραν ἀσφάλειαν, μὲ τὴν σκέψιν νὰ τὸν παραλάβῃ ἀργότερον.

Ἄλλ' ὅταν ἐπέστρεψεν εἰς ἀναζήτησίν του δὲν τὸν εὔρε. Οἱ Τοῦρκοι τὸν εἶχον φονεῦσει.

Δημ. Β. Σολωμός

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ

Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς ὅσους καθ' οἷόν δῆποτε τρόπον βοηθοῦν διὰ νὰ σταδιοδρομήσῃ εἰς τὰ πρῶτα δύσκολα βήματα τῆς ἡ ἡμερῆς μας καὶ εἰδικά: Τὴν Κοινότητα Ξηροκαμπίου, τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τοὺς κ.κ. Χρῆστον Α. Καπετανάκον Παν. Τεκόσην, Βίλλην Μπούτα--Λιακάκου, Μίμην Σουκιώτην καὶ Βασίλειον Σολωμῶν.

Σ. Κ.